

[Hanne Budtz.]

sig at gå ind for automatisk, fuldstændigt særeje i ægteskabet, at det vil jeg dog allerede nu advare meget indtrængende imod. Det vil jo i hvert fald være ensbetydende med, at samtlige hjemmearbejdende hustruer, der eventuelt ikke er formuende, ville blive uden andel i familiens opsparing, måske alene mod en symbolsk almisse.

Derefter over til separation og skilsmisse, hvor det er rigtigt, at ordene „dyb og varig uoverensstemmelse“ er udgået. Og så vil jeg gerne nævne en særlig skilsmissegrund, fordi den så tit giver anledning til misforståelse. Jeg så senest i sidste uge en besvarelse i et ugeblad, der gik ud fra en forkert opfattelse af den gældende § 56. Folk læser loven og ser, at de kan blive skilt, fordi den anden ægtefælle „har unddragets sagsamlivet“, som der hidtil stod — nu skal der stå „har ophævet samlivet“, og så troede man, at man kunne kræve skilsmisse, hvis den anden ægtefælle nægtede det ægteskabelige samliv. Det er der som sagt blevet svaret forkert på utallige gange, og det er da værd at understrege, at der kræves i hvert fald, at parterne lever faktisk adskilt, altså med hver sin bopæl.

Efter opløsningen af ægteskabet eller rettere i forbindelse hermed kommer jo afgørelsen af de mange vilkår, der skal tages stilling til. Vigtigst er naturligvis børnenes stilling og dermed, hvem der skal have forældremyndigheden over børnene. Lykkeligtvis er man i de fleste tilfælde enig om, hvem af parterne der skal have forældremyndigheden. Men der kan være forhold, der bevirker, at afgørelsen senere må ændres, og man søger den ændret, og jeg er tilfreds med, at man får tilføjet, som det selvfølgelig også har været reglen i dag, at det er barnets tarv, der er afgørende. Foruden at forholdene skal være ændret, og væsentligt ændret, er det også vigtigt, at det er barnets tarv, der er afgørende.

Vi har også drøftet en del spørgsmålet om eventuel afhøring af børn under en sådan retssag. Det er klart, det er et sensibelt

spørgsmål, og det er meget ofte ikke ønskeligt, men kan undertiden være det. Vi har fået oplysning om nogle afgørelser i landsretterne, hvor det er blevet bestemt, at børn kunne få lov til selv at udtale sig, og der siges da også i betænkningen:

„Er barnet mellem 12 og 15 år, vil man normalt søge tilvejebragt klarhed over barnets eventuelle stilling til sagen. Barnets ønske vil blive tillagt stor vægt ved afgørelsen af forældremyndighedsspørgsmålet, uden at man dog kan sige, at ønsket er eneafgørende. Er barnet fyldt 15 år, vil afgørelsen af, hvem der skal have forældremyndigheden, som altovervejende hovedregel blive truffet i overensstemmelse med barnets ønske, og barnet vil i disse tilfælde altid blive hørt.“

Jeg er ikke lige så sikker på, som man er det her fra justitsministeriet, at det altid er så let af få disse oplysninger frem.

Og så må jeg måske lige springe over til retsplejeloven, som vi også ændrer i lovkomplekset her, til § 450, som jo netop i fremtiden giver domstolene en mulighed for selv at fremme, om jeg så må sige, en bevisførelse, som de finder påkrævet. Jeg mener, der er behov for en sådan bestemmelse.

Det andet vilkår, der skal afgøres, er børnebidraget. Det er i og for sig ikke noget problem. Der skal betales bidrag, og størrelsen af bidraget fastsættes af overøvrigheden. Nu ved de fleste jo nok, at børnebidraget kan udstrækkes til børn under uddannelse indtil det fyldte 24. år, men der er dog alligevel en vis begrænsning. Det kan jo i hvert fald, så vidt jeg har forstået det, kun være til de børn, som var, om jeg så må sige, blevet „delt“ inden det fyldte 18. år, sådan at den pågældende, man søger bidraget hos, var bidragspligtig. Men det er nu en sag for sig.

Det tredje vilkår, man normalt så kommer ind på, er spørgsmålet om ægtefællebidrag. Det vil i praksis hyppigst sige bidrag til hustruen; det er jo sjældnere til manden. Der er fremkommet meget nye synspunkter herom til udvalget. Bl. a. har flere af de